

RAAD VAN STATE afdeling Wetgeving

advies 51.790/3
van 18 september 2012

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering 'houdende
uitvoering van het decreet van 25 mei 2012 betreffende de
preventie en bestrijding van doping in de sport'

Op 23 juli 2012 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 26 september 2012, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende uitvoering van het decreet van 25 mei 2012 betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 18 september 2012. De kamer was samengesteld uit Jan SMETS, staatsraad, voorzitter, Bruno SEUTIN en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Greet Verberckmoes, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Reinhilde THIELEMANS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 18 september 2012.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt ertoe uitvoering te geven aan het decreet van 25 mei 2012 ‘betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport’.

In het ontwerp worden nader de verplichtingen van de sportverenigingen bepaald inzake de preventie van dopingpraktijken, alsmede de bewijsregels voor de vaststelling van dopingpraktijken, wordt de vaststelling van de lijst met verboden stoffen en verboden methodes (de “verboden lijst”) gedelegeerd aan de Vlaamse minister bevoegd voor medisch verantwoorde sportbeoefening (hierna: de minister) en wordt het geven van een toestemming voor therapeutische noodzaak geregeld, alsmede de erkenning als controlearts, chaperon en expert, wordt bepaald dat de controlelaboratoria die geaccrediteerd zijn door het Wereld-antidoping agentschap (hierna: WADA) van rechtswege erkend zijn, en wordt de uitvoering van dopingcontroles op initiatief van de Nationale Antidoping Organisatie (hierna: NADO) geregeld. Het ontwerp bevat ook bepalingen inzake de dopingcontroles op initiatief van de sportverenigingen, de internationale sportfederaties en het WADA, inzake het biologisch paspoort, inzake de verblijfsgegevensverplichtingen, inzake de opstart van de disciplinaire procedure, inzake de samenstelling en de werking van de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad en de vergoeding van hun leden, inzake de disciplinaire sancties voor niet-elitesporters en inzake de handhaving, de aanwending van persoonsgegevens en de subsidiëring of het onthouden van subsidies.

Daarnaast strekt het ontwerp tot de opheffing, in het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008 ‘houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening’, van de bepalingen inzake dopingpreventie en -bestrijding en inzake de preventieve gezondheidscontroles, en tot wijziging van een bepaling van dit besluit.

Het ontwerp bevat nog een aantal slotbepalingen, waaronder een machtiging aan de minister van om beslissingsbevoegdheden te delegeren aan personeelsleden van de NADO, en een bepaling tot inwerkingstelling van het decreet van 25 mei 2012.

3.1. Het ontworpen besluit vindt een uitdrukkelijke rechtsgrond in de artikelen 5, vierde lid, 8, 9, 10, tweede, derde en vierde lid, 11, derde lid, 12, 1°, 13, derde lid, 14, derde en vierde lid, 15, § 3, eerste lid, 16, 2°, 3° en 5°, 18, tweede en derde lid, 19, §§ 4, vierde lid, 5 en 6, 20, § 1, 21, § 1, tweede lid, 22, § 3, tweede lid, 23, eerste en tweede lid, 27, vijfde en zesde lid, 28, § 1, vijfde en zevende lid, 29, § 1, vijfde en zevende lid, 31, eerste lid, 42, §§ 1, 2, 3, eerste en tweede lid, en 4, 44, §§ 1 en 2, 48, §§ 1 en 2, 49, 73 en 74 van het decreet van 25 mei 2012 ‘betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport’ (hierna: Antidopingdecreet).

3.2. Daarnaast kan het ontworpen besluit worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering bedoeld in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, gelezen in samenhang met de artikelen 15, § 3, eerste lid, en 18 van het Antidopingdecreet.

3.3. Een aantal bepalingen van het ontworpen besluit vergen een afzonderlijk onderzoek.¹

3.3.1. Luidens artikel 2, 3°, van het ontwerp dienen de NADO en de sportverenigingen in overeenstemming met het Antidopingdecreet en met het te nemen besluit passende gedragscodes, goede praktijken en ethische normen voor de bestrijding van doping in de sport uit te werken en in te voeren.

Volgens de gemachtigde vindt deze bepaling rechtsgrond in artikel 5, vierde lid, van het Antidopingdecreet, dat luidt:

“De regering kan deze verplichting nader preciseren door algemeen geldende bepalingen uit te vaardigen of door specifieke bepalingen voor één of meer sportverenigingen uit te vaardigen”.

Uit de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het Antidopingdecreet blijkt dat de woorden “deze verplichting” slaan op het eerste tot het derde lid van artikel 5 van het Antidopingdecreet, en niet enkel op het derde lid ervan². De gemachtigde merkt in dit verband overigens terecht op dat de informatieverplichting bedoeld in artikel 5, derde lid, van het Antidopingdecreet slechts een onderdeel is van de algemeen geformuleerde verplichting tot het zich inzetten voor de preventie en de bestrijding van dopingpraktijken in de sport, met het oog op de uitbanning ervan.

Er kan bijgevolg worden aanvaard dat artikel 5, vierde lid, van het Antidopingdecreet rechtsgrond biedt voor artikel 2, 3°, van het ontwerp.

3.3.2. Luidens artikel 6, eerste lid, van het ontwerp ziet de sportvereniging toe op de naleving van elke uitsluiting of voorlopige schorsing van sporters of begeleiders. Vraag is welke de rechtsgrond is voor deze bepaling in zoverre ze betrekking heeft op de begeleiders.

In artikel 14 van het Antidopingdecreet wordt alvast geen melding gemaakt van de begeleiders, zodat noch artikel 14, vierde lid, van dat decreet, noch de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met het genoemde artikel 14, rechtsgrond kan bieden.

Ook artikel 25 van het Antidopingdecreet, waarnaar de gemachtigde verwijst, kan geen rechtsgrond bieden nu het beperkt blijft tot de mededeling van de opgelegde tuchtsancties en contractuele maatregelen.

¹ Gelet op de huidige overbevraging van de afdeling Wetgeving is de Raad van State niet in de mogelijkheid geweest een diepgaand onderzoek over de rechtsgrond voor het ontworpen besluit te verrichten. Wat volgt dient dan ook met dit voorbehoud te worden gelezen.

² *Parl.St.* VI. Parl., 2011-12, nr. 1554/1, p. 42-43.

Voor artikel 6, eerste lid, van het ontwerp lijkt derhalve geen voldoende rechtsgrond te kunnen worden gevonden in het Antidopingdecreet.

3.3.3. Artikel 23 van het ontwerp bevat een regeling over de erkenning als expert, en over het behoud, de hernieuwing en de intrekking van die erkenning. Anders dan voor de controleartsen, de chaperons en de controlelaboratoria, bevat het Antidopingdecreet geen bepalingen of machtigingen inzake de erkenning van de experts, zodat de vraag kan rijzen of artikel 15, § 3, eerste lid, van het Antidopingdecreet zo kan worden gelezen dat de machtiging aan de Vlaamse Regering om de wijze te bepalen waarop onder meer de experts worden aangewezen, inhoudt dat voor hen een erkenningsregime kan worden opgezet. Omdat in die laatste bepaling ook gewag wordt gemaakt van de “erkende controleartsen, chaperons en de erkende controlelaboratoria”, waarvan de erkenning elders wel wordt geregeld, lijkt die delegatie veeleer betrekking te hebben op de wijze waarop in het raam van concrete dopingcontroles de genoemde personen of laboratoria worden aangewezen. De rechtsgrond voor artikel 23 van het ontwerp kan dan ook als wankel worden beschouwd. In ieder geval verdient het aanbeveling om ter zake een uitdrukkelijke rechtsgrond te creëren.

3.3.4. Artikel 28, § 3, van het ontwerp bepaalt dat de controlearts personen buiten het dopingcontroleteam kan aanwijzen om hem bij te staan voor een monsterneming. Het Antidopingdecreet voorziet niet in die mogelijkheid en bepaalt uitdrukkelijk, in de artikelen 15 en 19, wie bij een dopingcontrole en een monsterneming kan optreden. Hierover om uitleg gevraagd, verklaarde de gemachtigde:

“Het betreft het optreden van de controlearts bij een sportmanifestatie, waarbij de betrokken personen vooral zullen worden ingeschakeld voor eventuele strikt materiële hulp (inzake bv. mededelingen edm) en niet bij de eigenlijke monsterneming zelf.”

Daargelaten dat de vaststelling dat in artikel 28, § 3, van het ontwerp wel degelijk gewag wordt gemaakt van de monsterneming zelf, moet worden opgemerkt dat geen enkele bepaling van het Antidopingdecreet een afdoende rechtsgrond biedt voor de in artikel 28, § 3, van het ontwerp vervatte aanvulling. Die bepaling dient dan ook te worden weggelaten.

3.3.5. Gevraagd naar de juridische grondslag voor het laten uitvoeren van dopingcontroles door de internationale sportfederaties (artikelen 50, tweede lid, en 51 van het ontwerp), antwoordde de gemachtigde:

“Conform het decreet en het uitvoeringsbesluit is een internationale sportfederatie een (internationale) groepering van sportverenigingen. Zulke groepering is – conform het decreet – echter ook zelf een sportvereniging, nl. een organisatie die tot doel heeft sportactiviteiten te organiseren of in dat verband als leidende instantie op te treden (art. 2, 15° decreet). Waar art 15, § 1 spreekt van sportverenigingen geldt dit dus ook voor de internationale sportfederaties.”

Met die uitleg kan worden ingestemd.

3.3.6. Luidens artikel 53, eerste lid, van het ontwerp wordt een “atleet paspoort management-eenheid” (afgekort APME) aangewezen door de NADO, waarvan de taken in de artikelen 53, tweede lid, 54, 55 en 57 van het ontwerp worden omschreven.

Volgens de door de gemachtigde aangewezen contactpersoon maakt deze instantie geen deel uit van de Vlaamse administratie. Voor een nadere duiding stelde hij de ‘Athlete Biological Passport-Operation Guidelines’ ter beschikking, uitgaande van de WADA. Binnen de beschikbare tijd heeft de Raad van State niet kunnen nagaan of artikel 15, § 3, eerste lid, van het Antidopingdecreet een afdoende rechtsgrond vormt voor alle aspecten van de zo-even genoemde bepalingen van het ontwerp.

3.3.7. Artikel 68, §§ 3, tweede lid, 4 en 5, van het ontwerp, die volgens de gemachtigde rechtsgrond vinden in artikel 21, § 1, tweede lid, en in artikel 22, § 3, tweede lid, van het Antidopingdecreet, betreffen niet “de nadere modaliteiten tot de vaststelling van een gemiste controle of aangifteverzuim” of “het preciseren van de rechten en verplichtingen van de elitesporters of de voorwaarden voor de verwerking van gegevens in het kader van de mededeling van verblijfsgegevens”, maar bepalen dat bepaalde feiten aanleiding kunnen geven tot het onderzoeken of er een dopingpraktijk voorhanden is als bedoeld in artikel 3, 3° of 5°, van het Antidopingdecreet of die als dusdanig kan worden beschouwd. Het Antidopingdecreet bevat geen machtiging aan de Vlaamse Regering om zulks te bepalen. De genoemde bepalingen dienen uit het ontwerp te worden weggelaten.

3.3.8. Waar artikel 79, eerste lid, van het ontwerp zou kunnen worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met de artikelen 3, 4°, en 24, § 1, van het Antidopingdecreet, is dit geenszins evident voor artikel 79, tweede lid, van het ontwerp, dat veeleer een toevoeging aan het Antidopingdecreet lijkt in te houden. Die laatste bepaling lijkt dan ook te moeten worden weggelaten.

3.3.9. Artikel 80 van het ontwerp bepaalt welke partijen het recht hebben om beroep in te stellen bij het “Tribunal arbitral du sport” (hierna: TAS) tegen de erin vermelde beslissing. Volgens de gemachtigde zou de rechtsgrond voor dat artikel te vinden zijn in artikel 21, § 1, tweede lid, van het Antidopingdecreet. Die bepaling, op grond waarvan de Vlaamse Regering de nadere regels kan bepalen betreffende de vaststelling van een gemiste controle of een aangifteverzuim als de betrokken elitesporter zijn verplichtingen op het vlak van verblijfsgegevens niet nakomt, heeft geen uitstaans met de mogelijkheid om tegen de genoemde beslissingen beroep in te stellen bij het TAS. Het komt overigens de decreetgever niet toe het beroep bij het TAS, dat een buitenlandse privaatrechtelijke organisatie is, opgericht onder toezicht van het Internationaal Olympisch Comité, te regelen.

Artikel 80 van het ontwerp dient derhalve te worden geschrapt.

3.3.10. In artikel 84, §§ 5 en 6, van het ontwerp wordt enkel gewag gemaakt van het opleggen van dezelfde verplichtingen inzake verblijfsgegevens als de verplichtingen die gelden voor een elitesporter van categorie A voor het geval dat een elitesporter van categorie C voor een tweede keer zijn verblijfsgegevensverplichtingen niet nakomt. In artikel 21, § 3, tweede lid, van het Antidopingdecreet wordt evenwel bepaald dat als de genoemde verplichtingen niet worden nageleefd, de Nationale Antidopingorganisatie (hierna: NADO) kan beslissen dat één of meer elitesporters gedurende zes maanden dezelfde verplichtingen inzake verblijfsgegevens moeten naleven als de elitesporters van categorie A of categorie B. Het is derhalve aan de NADO, en niet aan de Vlaamse Regering, om in het genoemde geval te beslissen of de regeling voor de

elitesporters van categorie A dan wel die voor de elitesporters van categorie B moet worden toegepast.

Artikel 84, §§ 5 en 6, dient derhalve te worden aangepast in het licht van wat voorafgaat.

3.3.11. Volgens de gemachtigde betreffen de artikelen 85 tot 87 van het ontwerp zowel elitesporters als niet-elitesporters. Er is ten aanzien van beide categorieën geen uitdrukkelijke rechtsgrond in het Antidopingdecreet waarbij de Vlaamse Regering wordt gemachtigd om te bepalen dat het NADO een dossier opent, wat de inhoud ervan is, dat en wanneer het dossier naar het bevoegde disciplinaire orgaan wordt gestuurd en wanneer een disciplinaire procedure kan worden opgestart, gevoerd of afgerond. Volgens de gemachtigde ligt de rechtsgrond in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, wat betreft artikel 86 van het ontwerp gelezen in samenhang met artikel 31 van het Antidopingdecreet, en wat betreft artikel 87 van het ontwerp gelezen in samenhang met de artikelen 24, § 1, en 30 van het Antidopingdecreet.³

Wat betreft de niet-elitesporters kunnen de artikelen 85 en 86 van het ontwerp effectief worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 31 van het Antidopingdecreet. Voor de elitesporters kunnen de artikelen 85 tot 87 van het ontwerp evenwel moeilijk worden beschouwd als een uitvoering van artikel 24, § 1, van het Antidopingdecreet nu in die bepaling niet wordt voorzien in enige tussenkomst van de NADO. In het geval dat het gaat om een dossier dat door de NADO is opgemaakt in het raam van een door haar gevoerde dopingcontrole ten aanzien van een elitesporter, zouden de artikelen 85 en 86 van het ontwerp wel kunnen worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 15 van het Antidopingdecreet. De artikelen 85 en 86 zouden, in zoverre ze van toepassing zijn op elitesporters, wel dienen te worden beperkt tot die hypothese.

Voor artikel 87 van het ontwerp lijkt evenwel in het geheel geen rechtsgrond te kunnen worden gevonden.

3.3.12. Artikel 95, § 4, 3°, van het ontwerp strekt ertoe aan de NADO de bevoegdheid toe te kennen om opschorting te verlenen voor een deel van de uitsluitingsperiode. De bevoegdheid om voor niet-elitesporters uitsluitingen op te leggen en de duur ervan te bepalen, wordt bij het Antidopingdecreet toegekend aan de disciplinaire commissie en aan de disciplinaire raad. Voor het toekennen van die bevoegdheid aan de NADO biedt het Antidopingdecreet geen rechtsgrond. Hieraan doet geen afbreuk het gegeven dat bij artikel 10.5.3 van de WADA-Code die bevoegdheid in handen wordt gelegd van de “antidopingorganisatie die verantwoordelijk is voor het resultatenbeheer met betrekking tot een dopingovertreding”. Die Code bevat immers geen rechtstreeks werkende bepalingen. Overigens dient de decreetgever op grond van de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport slechts de beginselen van die Code in acht te nemen.

³ Voor artikel 85 van het ontwerp werd geen bepaling uit het Antidopingdecreet aangegeven die erdoor zou worden uitgevoerd.

Het ontwerp dient op dit vlak in overeenstemming met het Antidopingdecreet te worden gebracht. Hetzelfde geldt met betrekking tot de in artikel 95, § 4, 3°, *in fine*, van het ontwerp vermelde bevoegdheid van de NADO om een deel van de opgeschorte uitsluitingsperiode opnieuw in te voeren omdat de sporter er niet in geslaagd is om de verwachte substantiële hulp te leveren.

3.3.13. Artikel 97, § 2, van het ontwerp bepaalt dat de personeelsleden die moeten toezien op de naleving van de disciplinaire maatregelen, dat toezicht ter plaatse of op stukken uitoefenen en dat de sportverenigingen hun medewerking verlenen aan de uitoefening van dit toezicht, waarbij ze op eenvoudig verzoek de daartoe nodige stukken bezorgen.

Voor het bepalen van de bevoegdheden van de toezichtsambtenaren verschaft het Antidopingdecreet geen rechtsgrond. Bepalingen waarbij de bevoegdheden van de toezichtsambtenaren worden omschreven, horen overigens thuis in een decreet zelf.

VORMVEREISTEN

4. Luidens artikel 3, § 1, 3°, van het samenwerkingsakkoord van 9 december 2011 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie ‘betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport’, goedgekeurd voor wat betreft de Vlaamse Gemeenschap bij het decreet van 9 maart 2012⁴, bezorgt iedere partij ieder ontwerp van “wetgeving” (in het Frans: “règlementation”) inzake dopingbestrijding dat zij wil aannemen, ter informatie aan de andere akkoordsluitende partijen vóór de definitieve goedkeuring ervan.

Nu een samenwerkingsakkoord, bij gebreke aan bepaling inzake zijn inwerkingtreding, in werking treedt op de dag van inwerkingtreding van de laatste goedkeuringsakte, zal het genoemde samenwerkingsakkoord in werking treden op 24 september 2012, gelet op de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van die laatste goedkeuringsakte op 14 september 2012⁵. De erin bedoelde mededeling zal bijgevolg nog dienen te worden verricht.

Mocht het vervullen van dit vormvereiste nog leiden tot een aanpassing van het ontwerp, dan dienen de eraan aangebrachte wijzigingen nog om advies te worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

⁴ Decreet van 9 maart 2012 ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van 9 december 2011 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport’.

⁵ Zie het decreet van 25 juni 2012 van de Duitstalige Gemeenschap ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport, gedaan te Brussel op 9 december 2011’.

ALGEMENE OPMERKINGEN

5. Luidens artikel 7 van het Antidopingdecreet erkent de Vlaamse Gemeenschap het Wereldantidopingagentschap (hierna: WADA), zijn de bepalingen van dat decreet opgesteld in overeenstemming met de WADA-Code en de Internationale Standaarden⁶ en moeten de bepalingen van het decreet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de Code en de Internationale Standaarden. Artikel 7 van het Antidopingdecreet bepaalt nog dat de maatregelen inzake de bestrijding van dopingpraktijken die de Vlaamse Regering neemt ter uitvoering van dat decreet, in overeenstemming met de WADA-Code en Internationale Standaarden moeten zijn. Krachtens artikel 3, lid 1, van de Internationale Conventie ‘tegen het dopinggebruik in de sport’, opgemaakt te Parijs op 19 oktober 2005, dienen de verdragsluitende Staten de gepaste maatregelen goed te keuren op nationaal vlak, die stroken met de principes van de Code. Krachtens artikel 4, lid 1, van de genoemde conventie verbinden de verdragsluitende staten zich tot naleving van de principes van de Code om de uitvoering, op nationaal en internationaal vlak, van de strijd tegen het dopinggebruik in de sport te coördineren. Ook bij het samenwerkingsakkoord van 9 december 2011 wordt opgelegd de WADA-Code en de Internationale Standaarden te eerbiedigen.

Dit heeft niet als gevolg dat de WADA-Code en de Internationale Standaarden als dusdanig uitwerking krijgen in de interne rechtsorde, maar impliceert wel dat de bepalingen van het Antidopingdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten ermee in overeenstemming moeten zijn en dat minstens de principes van de WADA-Code overgenomen moeten worden.

Binnen de beschikbare tijd en gelet op de overbevraging van de afdeling Wetgeving was het niet mogelijk de overeenstemming van het ontwerp met de WADA-Code en de Internationale Standaarden te onderzoeken, te meer daar geen concordantietabel ter beschikking kon worden gesteld.

6. Luidens artikel 51 van het ontwerp worden bij dopingcontroles op initiatief van een sportvereniging, een internationale sportfederatie of het WADA gebruik gemaakt van de procedures voor de legitimatie, het dopingcontroleformulier en de methodologie van de monsterneming, en gelden de overige procedurevoorschriften van de betrokken instantie die in overeenstemming moeten zijn met de WADA-Code en de Internationale Standaarden.

Daargelaten de vraag of een verwijzing naar regels van privaatrechtelijke instellingen verenigbaar is met de regels en beginselen betreffende de uitoefening van de normatieve functie, rijst ook de vraag naar de kenbaarheid van die regels. Waar de WADA-Code en de Internationale Standaarden behoorlijk zijn bekendgemaakt op de website van de WADA, ook met een Nederlandse vertaling, en er dus op het vlak van de kenbaarheid geen probleem rijst, kan dit anders zijn voor de regels die zijn uitgevaardigd door de sportverenigingen of de internationale sportfederaties.

⁶ Dit zijn “de documenten, aangenomen door het WADA ter ondersteuning van de Code, die ertoe strekken de verschillende technische en operationele onderdelen van de bepalingen van de Code te harmoniseren”.

Ook de regel dat de procedures voor legitimatie, het dopingcontroleformulier de methodologie van monsterneming en de overige procedurevoorschriften van de betrokken instantie in overeenstemming dienen te zijn met de WADA-Code en de Internationale Standaarden, doet een probleem rijzen voor zover in de Internationale Standaarden tal van opmerkingen voorkomen die niet kunnen worden beschouwd als normatieve bepalingen en derhalve ook moeilijk kunnen worden geïmplementeerd in de procedurevoorschriften van de betrokken instanties. Het verdient daarom in ieder geval aanbeveling om de betrokken onderdelen van Internationale Standaarden te identificeren die in de genoemde procedurevoorschriften dienen te worden geïmplementeerd, waarbij niet-normatieve bepalingen dienen te worden geweerd.⁷ Zulks gebeurt best in het ontwerp zelf of in een bijlage erbij; zo dit om praktische redenen niet haalbaar zou zijn, kan bij voorbeeld op de website van de Vlaamse overheid een aangepaste versie van de Internationale Standaarden (met daarin enkel de normatieve bepalingen) worden weergegeven, waarnaar dan wel dient te worden verwezen in het ontwerp.

7. Het samenwerkingsakkoord van 9 december 2011 bepaalt dat de akkoordsluitende partijen het resultaat van analyses uitgevoerd door een erkend laboratorium erkennen, en in geval van een afwijkend resultaat, het dossier voor disciplinaire behandeling bezorgen aan de akkoordsluitende partij waarvan de betrokken sporter afhangt (artikel 3, § 1, derde lid, 2°), dat iedere beslissing inzake doping die door een bevoegde overheid genomen is overeenkomstig de beginselen van de WADA-Code waarvan een akkoordsluitende partij kennis heeft, wordt erkend en door die overheid via beveiligde communicatiekanalen aan de andere akkoordsluitende partijen wordt bezorgd (artikel 3, § 1, derde lid, 3°), dat iedere akkoordsluitende partij de andere akkoordsluitende partijen inlicht over de identiteit van de elitesporters van haar nationale doelgroep, vooraleer de betrokken sporter van dit statuut op de hoogte wordt gesteld (artikel 3, § 2, 2°), dat iedere akkoordsluitende partij de andere akkoordsluitende partijen toegang verleent tot de verblijfsgegevens van de elitesporters van haar nationale doelgroep (artikel 3, § 2, 3°), dat iedere akkoordsluitende partij haar volledige medewerking verleent als een andere akkoordsluitende partij haar volledige medewerking vraagt om één van de elitesporters uit haar nationale doelgroep aan een dopingcontrole te onderwerpen (artikel 3, § 2, 5°) en dat de ploegverantwoordelijke zijn identiteitsgegevens moet meedelen aan de bevoegde akkoordsluitende partij, in het raam van de mededeling van verblijfsgegevens van elitesporters van categorie C (artikel 3, § 3, 3°, eerste lid).

In tegenstelling tot wat het geval is voor andere bepalingen van het genoemde samenwerkingsakkoord, bevatten noch het Antidopingdecreet, noch het ontworpen besluit bepalingen ter uitvoering van de zo-even aangehaalde bepalingen. Al kan met de gemachtigde worden ingestemd dat die bepalingen rechtstreekse werking kunnen hebben, moet worden nagegaan of sommige ervan toch nog niet nopen tot verdere uitvoering in de interne rechtsorde van de Vlaamse Gemeenschap, zo bijvoorbeeld de bepalingen waarbij wordt opgelegd dat bepaalde gegevens of inlichtingen worden bezorgd aan de andere akkoordsluitende partijen. Voor zover het Antidopingdecreet daartoe rechtsgrond biedt, dient het ontworpen besluit in voorkomend geval te worden aangevuld.

⁷ Dit zou bijvoorbeeld kunnen gebeuren in een aangepaste weergave van deze Internationale Standaarden op de website van de Vlaamse overheid.

8. Het ontwerp bepaalt, ter uitvoering van artikel 18 van het Antidopingdecreet, de erkenningsvoorwaarden voor de controleartsen en de chaperons die de dopingcontroles namens de Vlaamse Gemeenschap uitvoeren (artikelen 19 en 20 van het ontwerp) en regelt de duur van die erkenning (artikel 18 van het ontwerp). Het ontwerp bepaalt tevens dat de controlelaboratoria die geaccrediteerd zijn het WADA, van rechtswege erkend zijn (artikel 22 van het ontwerp).

Ook de erkenningsvoorwaarden voor de experten, die deelnemen aan de opstelling (door de NADO) van het biologisch paspoort van elitesporters, worden in het ontwerp bepaald (artikel 23 van het ontwerp)⁸.

Er dient te worden onderzocht of die erkenningsregelingen onder het toepassingsgebied vallen van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 'betreffende diensten op de interne markt' (hierna: dienstenrichtlijn).

8.1. Wat betreft de van rechtswege erkenning van controlelaboratoria die zijn geaccrediteerd door het WADA, kan worden verwezen naar advies 44.433/3,⁹ waarin het volgende werd opgemerkt:

"5.1. Voor wat de voorwaarden betreft die worden gesteld voor de erkenning van de controlelaboratoria, verwijst de Raad van State naar advies 44.019/3 van 12 februari 2008 over een ontwerp van besluit van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap "zur Ausführung des Dekretes vom 30. Januar 2006 zur Vorbeugung gesundheitlicher Schäden bei sportlicher Betätigung im Bereich der Dopingbekämpfung", waarin het volgende wordt opgemerkt:

'5.1.1. De Raad van State gaat ervan uit dat de controlelaboratoria inderdaad «diensten» verrichten (zie artikel 4, 1), van [de dienstenrichtlijn], waarin een dienst omschreven wordt als «economische activiteit, anders dan in loondienst, die gewoonlijk tegen vergoeding geschiedt, zoals bedoeld in artikel 50 van het verdrag»), en dat zij niet van de werkingssfeer van de richtlijn uitgesloten zijn op grond van artikel 2, lid 2, f), ervan, waarin de «diensten van de gezondheidszorg» uitgesloten worden.

Tevens blijkt de bij het decreet van 30 januari 2006 opgelegde «erkenning» van de controlelaboratoria onmiskenbaar een vergunningstelsel te zijn in de zin van de dienstenrichtlijn. Luidens artikel 4, 6), van deze richtlijn is immers een vergunningstelsel «elke procedure die voor een dienstverrichter of afnemer de verplichting inhoudt bij een bevoegde instantie stappen te ondernemen ter verkrijging van een formele of stilzwijgende beslissing over de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit».

De bij het ontwerp opgelegde erkenningsvereisten dienen derhalve te worden getoetst aan de voorwaarden waaronder de dienstenrichtlijn het opleggen van een vergunning toelaat.

5.1.1. In zoverre artikel 12 van het ontwerp bepaalt dat WADA-geaccrediteerde controlelaboratoria geacht worden erkend te zijn, mag worden aangenomen dat het ontwerp aan de bij de artikelen 9 en 16 van de dienstenrichtlijn gestelde vereisten voldoet.

⁸ Zie over de rechtsgrond van dat artikel opmerking 3.3.3.

⁹ Adv.RvS 44.433/3 van 20 mei 2008 dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008 'houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening'.

Hieromtrent wordt verwezen naar het reeds genoemde advies 44.019/3, waarin het volgende wordt opgemerkt:

‘De opgelegde erkenningsvereiste moet derhalve worden getoetst aan de voorwaarden waaronder de dienstenrichtlijn het opleggen van een vergunning toelaat. Gaat het om een vergunning die vereist wordt voor de vestiging als dienstverrichter, dan kan krachtens artikel 9, lid 1, van de dienstenrichtlijn een vergunning enkel worden vereist als voldaan is aan de vereisten van niet-discriminatie, het gerechtvaardigd zijn door een dwingende reden van algemeen belang en evenredigheid. Gaat het om een vergunning die vereist wordt voor het vrij verrichten van diensten, dan moet rekening worden gehouden zowel met artikel 16, lid 2, b), als met artikel 16, lid 3, van de dienstenrichtlijn. Waar uit artikel 16, lid 2, b), van die richtlijn, op zichzelf beschouwd, zou kunnen blijken dat voor het vrij verrichten van diensten niet de verplichting tot het bekomen van een vergunning kan worden opgelegd, kan evenwel uit de onderlinge samenhang van deze bepaling met artikel 16, lid 3, ervan, worden afgeleid dat een lidstaat waarnaar een dienstverrichter zich begeeft, wel eisen (met inbegrip van een vergunningsvereiste) mag stellen aan het verrichten van een dienstenactiviteit, op voorwaarde dat deze vereisten gerechtvaardigd zijn om redenen in verband met de openbare orde, de openbare veiligheid, de volksgezondheid of de bescherming van het milieu.¹⁰

Zoals eerder vermeld, vereist het ontworpen besluit als vereiste voor de erkenning van een controlelaboratorium, de accreditatie ervan door het WADA. Dat een dergelijke accreditatie beantwoordt aan de in de genoemde artikelen 9 en 16 van de dienstenrichtlijn gestelde vereisten van algemeen belang en evenredigheid, respectievelijk volksgezondheid, zal wellicht niet moeilijk om aan te tonen zijn, gelet op het gegeven dat het vereiste van een dergelijke accreditatie door de internationale gemeenschap van staten die de Wereldantidopingcode onderschrijven en die gebonden zijn door de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport als verantwoord en noodzakelijk werd beschouwd.”

Overigens kan worden vastgesteld dat de naleving van de Wereldantidopingcode door een groot aantal landen een harmonisatie van de vergunningstelsels tot gevolg heeft, hetgeen op zichzelf van aard is om de doelstellingen van artikel 1 van de dienstenrichtlijn (het vergemakkelijken van de vrijheid van vestiging en het vrij verkeer van diensten) te bevorderen, met waarborg van een hoge kwaliteit van de diensten. In zekere zin wordt door de verwijzing naar de internationaal aangenomen Wereldantidopingcode, de in artikel 26, lid 5, van de dienstenrichtlijn gestelde doelstelling van geharmoniseerde normen reeds ten dele gerealiseerd. Er mag derhalve worden aangenomen dat daardoor het vereiste van een erkenning van de controlelaboratoria de toets aan de dienstenrichtlijn kan doorstaan.’ ”

8.2. In hetzelfde advies werden de controleartsen en de controledeskundigen, te vergelijken met de controleartsen en de chaperons uit het huidige ontwerp, beschouwd als niet vallend onder de dienstenrichtlijn omdat ze werden beschouwd als “diensten van de gezondheidszorg” als bedoeld in artikel 2, lid 2, f), ervan, daarvoor ook steunend op overweging 22 bij de dienstenrichtlijn, waarin wordt toegelicht dat diensten van de gezondheidszorg “medische en farmaceutische diensten die mensen werkzaam in de

¹⁰ Voetnoot 4 uit het geciteerde advies: In het eerder geciteerde “Handbook” van de Europese Commissie wordt deze benadering onderschreven, [p. 37], nr. 7.1.3.1.

gezondheidszorg aan patiënten verlenen om hun gezondheid te beoordelen, te bewaren, of te verbeteren”, omvatten.

Wat betreft de chaperons is die conclusie thans niet meer zo evident: waar in het ontwerp waarover advies 44.433/3 werd gegeven, was vereist dat de betrokkenen beschikten over een diploma in de verpleegkunde, kinesitherapie of lichamelijke opvoeding op het niveau van het hoger onderwijs, wat er zou kunnen op wijzen dat de betrokkenen konden worden geacht werkzaam te zijn in de gezondheidszorg, is dat thans niet meer vereist, terwijl uit het ontwerp ook niet blijkt dat de chaperons medische handelingen stellen. De chaperons in de zin van het ontwerp lijken dan ook wel onder het toepassingsgebied van de dienstenrichtlijn te vallen. Dat impliceert dat de erkenningsvoorwaarden moeten worden getoetst aan de artikelen 10, 14 en 15 (recht van vestiging) en 16 tot 18 (vrij verrichten van diensten) van de dienstenrichtlijn, en dat een verantwoording moet bestaan voor het beperken van de erkenningsduur (artikel 18, tweede lid, van het ontwerp) in het licht van artikel 11, lid 1, van de dienstenrichtlijn. Indien het ontwerp zou worden aangevuld met bepalingen aangaande de erkenningsprocedure (zie opmerking 11.2), moeten deze worden getoetst aan artikel 13 van de dienstenrichtlijn.

8.3. Voor zover er voor de erkenning van de experten bedoeld in artikel 23 van het ontwerp rechtsgrond voorhanden zou zijn (zie hierover opmerking 3.3.3), dient de regeling ervan eveneens te worden getoetst aan de dienstenrichtlijn nu de activiteiten van die experten kunnen worden beschouwd als een “dienst” en ze niet kunnen worden geacht een “dienst van de gezondheidszorg” te verrichten in de zin van artikel 2, lid 2, f), van de dienstenrichtlijn.

9.1. Inzake richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 ‘betreffende de erkenning van beroepskwalificaties’ (hierna: beroepskwalificatierichtlijn) kan worden aangenomen dat de regeling inzake de erkenning van controleartsen en controledeskundigen niet te beschouwen is als het reglementeren van welbepaalde beroepswerkzaamheden (zie de definitie van gereguleerd beroep in artikel 3, lid 1, a), van die richtlijn), maar wel als het toevertrouwen van bepaalde decretaal geregelde functies, die voor een deel een participatie aan het overheidsgezag impliceren, aan personen die daartoe een erkenning bekwamen. Desalniettemin zijn de algemene regels van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie inzake het vrij verkeer van werknemers, vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten van toepassing.

Ter voldoening aan die regels is in het ontwerp artikel 112 opgenomen, dat volgens de gemachtigde tot doel heeft het mogelijk te maken dat houders van overeenkomstig de beroepskwalificatierichtlijn erkende beroepskwalificaties van arts in aanmerking komen. Strikt genomen is dergelijk artikel niet vereist aangezien het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 ‘betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen’ een regeling bevat inzake de erkenning van medische beroepskwalificaties, dit ter omzetting van de beroepskwalificatierichtlijn, maar het behoud van het genoemde artikel kan alle twijfel wegnemen. Er zou dan wel naar de interne regeling moeten worden verwezen, en niet naar de beroepskwalificatierichtlijn.

9.2. Bij de artikelen 19, § 1, 2°, en 20, § 1, 2°, van het ontwerp wordt vereist dat de te erkennen controleartsen en chaperons een door de NADO georganiseerde opleiding gevolgd hebben en de erin bedoelde theoretische of praktische proeven op voldoende wijze hebben afgelegd. Gevraagd of erin niet moet worden voorzien dat een gelijkwaardige opleiding en gelijkwaardige proeven die in een andere gemeenschap binnen België of binnen een andere EU-lidstaat of gelijkgestelde staat zijn gevolgd en afgelegd, ook in aanmerking komen en dat de bijkomende NADO-opleiding en de proeven in dat geval beperkt zijn tot wat verband houdt met de specifieke reglementering binnen de Vlaamse Gemeenschap, verklaarde de gemachtigde:

“Er kan inderdaad worden verduidelijkt dat naast opleidingen georganiseerd door de NADO desgevallend ook evenwaardige opleidingen die door de NADO worden erkend in aanmerking kunnen komen.”

10.1. In haar advies nr. 20/2012 van 4 juli 2012 over het ontwerp (punt 19) stelt de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer vragen bij de proportionaliteit van artikel 62, derde lid, van het ontwerp. De bepaling werd niettemin behouden. De gemachtigde verschaftte ter zake de volgende verantwoording:

“De Privacycommissie verzocht om te onderzoeken in welk opzicht de systematische mededeling aan het WADA van de resultaten van bloedmonsters die in het kader van het biologisch paspoort werden genomen relevant en proportioneel is (punt 19 advies van de Privacycommissie). Het is eigen aan het opstellen van een biologisch paspoort dat de gegevens die ter zake verzameld worden, op voortdurende wijze moeten opgevolgd worden en beschikbaar moeten zijn om afwijkingen efficiënt te kunnen vaststellen. Het paspoort omvat immers een analyse van een geheel van gegevens over een lange tijd en is geen eenmalige momentopname. Bovendien bevatten de door de WADA uitgevaardigde werkrichtlijnen inzake het biologisch paspoort van de sporter (zie bv. Versie 2.0 van januari 2010 en versie 3.1 van april 2012) bepalingen die tot doel hebben om de administratie van het biologisch paspoort te harmoniseren. WADA stelt in dit verband dat de administratie vooral gestandaardiseerd dient te worden door alle stappen en gegevens in ADAMS te verwerken. Dit draagt ertoe bij dat gegevens van de sporters correct worden gedeeld en opgeslagen waarbij de Internationale Standaard inzake de Bescherming van de Persoonlijke levenssfeer en persoonsgegevens wordt gerespecteerd. Bovendien vergemakkelijkt ADAMS een snelle uitwisseling van informatie tussen antidopingorganisaties, controlelaboratoria en het WADA. Het ADAMS-systeem ondersteunt derhalve een volledige implementatie van het biologisch paspoort. Teneinde het bestaan van verschillende en uiteenlopende systemen van beheer en verwerking van gegevens tussen de antidopingorganisaties te vermijden, is het wenselijk dat de gegevens zoveel mogelijk op een gecentraliseerde en geharmoniseerde wijze zouden worden verwerkt door de verschillende antidopingorganisaties. Het ADAMS-systeem laat bovendien toe dat de betrokken sporter op zijn verzoek toegang heeft tot zijn/haar biologische data. Gelet op het bovenstaande is de mededeling via het ADAMS-systeem aan het WADA en de antidopingorganisaties relevant en proportioneel.”

De afdeling Wetgeving beschikt niet over de nodige gegevens om te beoordelen in hoeverre de mededeling aan de betrokken internationale federatie en het WADA, via het *Anti-Doping Administration and Management System* (ADAMS), noodzakelijk is om het biologisch paspoort te kunnen opstellen en bijhouden.

10.2. In hetzelfde advies maakte de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer kritische opmerkingen met betrekking tot de in het ontwerp vervatte bewaartermijnen van persoonsgegevens (artikel 98, § 4, van het ontwerp en bijlage 2 erbij) in het licht van het bepaalde in artikel 4, § 1, 5°, van de wet van 8 december 1992 ‘tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens’.

De gemachtigde verklaarde in dat verband wat volgt:

“Artikel 98, §§ 3 en 4 van het voorontwerp van besluit regelen de wijze en de termijn gedurende dewelke de verkregen persoonsgegevens mogen worden bewaard. Voor de concrete duurtijd wordt hierbij verwezen naar een tabel die als bijlage 2 bij het besluit is opgenomen. De daarin vervatte termijnen zijn het resultaat van intensief overleg dat werd gevoerd tussen de Raad van Europa en het WADA en uiteindelijk als een consensusvoorstel als bijlage toegevoegd werden aan de laatste versie van de Internationale Standaard inzake de Bescherming van de Persoonlijke levenssfeer en persoonsgegevens. In het verslag ‘Data protection issues in anti-doping’ van 11 juni 2012 heeft de Raad van Europa bevestigd dat het probleem inzake de bewaartermijnen werd opgelost door de bijlage die toegevoegd werd aan de laatste versie van de Internationale Standaard inzake de Bescherming van de Persoonlijke levenssfeer en persoonsgegevens. In aansluiting bij de beslissing van de Raad van Europa, die van oordeel is dat de voorziene bewaartermijnen in overeenstemming zijn met de regels inzake de verwerking van gegevens, wordt geen gevolg gegeven aan de opmerking die de Privacycommissie over de bewaartermijnen in haar advies heeft gemaakt.”

11.1. Het ontwerp bevat verschillende delegaties van reglementaire bevoegdheid aan de minister. In dat verband dient er aan te worden herinnerd dat delegaties aan een minister beperkt dienen te blijven tot het regelen van aangelegenheden van bijkomstige of detailmatige aard. In het licht van dat beginsel zijn de in de volgende artikelen van het ontwerp vervatte delegaties ontoelaatbaar:

- artikel 2, tweede lid, in zoverre de minister aan de sportverenigingen nieuwe verplichtingen zou kunnen opleggen;
- artikelen 191, § 1, 4°, c), 20, § 1, 3°, c), en 23, § 1;
- artikel 98, § 2, tweede en derde lid.

Andere delegaties zijn te vaag of te algemeen gesteld, en dienen te worden gespecificeerd; het is pas dan dat hun toelaatbaarheid kan worden getoetst (artikelen 63, 98, § 1, tweede lid, en 108).¹¹

11.2. Erop gewezen dat in de artikelen 18 en volgende van het ontwerp enkel een regeling is opgenomen betreffende de procedure tot intrekking van de erkenning als controlearts of chaperon, maar niet betreffende de erkenning zelf, verklaarde de gemachtigde dat ofwel het ontwerp daartoe zal worden aangevuld, ofwel daartoe een delegatie aan de minister zal worden verleend. Zulk een delegatie zou evenwel te ruim zijn; de basisregels betreffende de erkenningsprocedure dienen in ieder geval in het ontwerp zelf te worden opgenomen, terwijl enkel het regelen van de detailmaatregelen of uitvoeringsmaatregelen van bijkomstige aard aan de minister kunnen worden gedelegeerd.

¹¹ Wat betreft de in artikel 99, eerste en derde lid, vervatte delegaties zie opmerking 12.

12. Luidens artikel 114 van het ontwerp kan de minister de beslissingsbevoegdheden die hem bij het te nemen besluit worden verleend, delegeren aan één of meer personeelsleden van de NADO. Volgens de gemachtigde heeft de delegatie “in beginsel” betrekking op het nemen van individuele beslissingen en zou ze betrekking hebben op de artikelen 2, laatste lid, 9, 10, § 2, 18, 19, § 3, 20, § 3, 23, § 3, 99 en 117 van het ontwerp.

Enkel de bevoegdheid tot het nemen van individuele beslissingen kan aan ambtenaren van het NADO worden gedelegeerd. Indien artikel 2, tweede lid, van het ontwerp effectief enkel betrekking heeft op individuele maatregelen, dient dit te worden gespecificeerd nu de huidige tekst van die bepaling veeleer het tegenovergestelde laat uitschijnen.

Artikel 9 van het ontwerp heeft duidelijk betrekking op een reglementaire bevoegdheid. De erin aan de minister toegekende bevoegdheid kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een delegatie aan ambtenaren van het NADO. Ook uit de tekst van artikel 99 van het ontwerp blijkt niet duidelijk dat de aan de minister toegekende bevoegdheden als individuele bevoegdheden te beschouwen zijn. Als dat zo is, dienen de voorwaarden en de te volgen procedures om de subsidies te verkrijgen, te worden geregeld.

Conclusie is dat artikel 114 van het ontwerp dient te worden beperkt tot de delegatie van individuele, niet-verordenende bevoegdheden. Omwille van de duidelijkheid en de rechtszekerheid dienen de artikelen van het ontwerp waarop de delegatie aan de ambtenaren van het NADO betrekking heeft, uitdrukkelijk te worden vermeld.

13. Het ontwerp bevat ook een aantal delegaties van verordenende bevoegdheid aan de NADO zelf die betrekking hebben op het model van een aantal formulieren. Dergelijke delegaties zijn toelaatbaar zo ze enkel vormelijke aspecten betreffen, en niet de inhoud van de betrokken verplichtingen.

14. In verschillende bepalingen van het ontwerp worden decretale bepalingen overgenomen (zie bijvoorbeeld de artikelen 12, eerste lid, 13, eerste en tweede lid¹², 33, § 1, tweede lid, 96, eerste lid, en 98, § 2, van het ontwerp).

Bepalingen die enkel een hogere norm in herinnering brengen door die over te nemen of te parafraseren, horen evenwel in beginsel niet thuis in een uitvoeringsregeling, onder meer omdat daardoor onduidelijkheid dreigt te ontstaan omtrent de juridische aard van de overgenomen bepalingen en erdoor verkeerdelijk de indruk wordt gewekt dat de overgenomen regels kunnen worden gewijzigd door de overheid die de regels overneemt. Enkel wanneer het voor een goed begrip van de ontworpen regeling onontbeerlijk is dat bepalingen uit een hogere rechtsnorm worden overgenomen, kan dergelijke werkwijze worden gebillijkt, en dan enkel op voorwaarde dat de oorsprong van de betrokken regels wordt vermeld (door het aanbrengen van de vermelding “overeenkomstig artikel ... van het decreet van ...”) en dat de overname correct en letterlijk gebeurt om geen onduidelijkheid te doen ontstaan omtrent de juiste draagwijdte ervan.

Het ontwerp dient gelet hierop te worden aangepast.

¹² Bovendien staat het niet aan de Vlaamse Regering om regels te stellen ten aanzien van het WADA of het TAS.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

AANHEF

15. In het eerste lid van de aanhef dient te worden verwezen naar artikel 5, vierde lid, van het Antidopingdecreet in plaats van naar artikel 5, derde lid, ervan en dient eveneens te worden verwezen naar de artikelen 21, § 1, tweede lid, 23 en 44, § 1, van het Antidopingdecreet.

16. Hoewel het om niet verplichte adviezen gaat, wordt aan de aanhef best een lid toegevoegd waarin wordt verwezen naar advies nr. 20/2012 van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 4 juli 2012, evenals een lid waarin wordt verwezen naar advies nr. 02/2012 van de Vlaamse Toezichtscommissie voor het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer van 10 juli 2012.

DISPOSITIEF

Artikel 45

17. De gemachtigde is het ermee eens dat in artikel 45, § 4, van het ontwerp best wordt toegevoegd dat de betrokken sporter het in die bepaling bedoelde aanvullende verslag ontvangt.

Artikel 54

18. In artikel 54, tweede lid, van het ontwerp wordt best gespecificeerd dat de door de NADO aan te stellen expert erkend dient te zijn overeenkomstig artikel 23 van het te nemen besluit.

Artikel 68

19. Er dient te worden verduidelijkt wanneer “de omstandigheden bijzonder flagrant zijn” in de zin van artikel 68, § 5, van het ontwerp.

Artikelen 85 en 86

20. De redactie van de artikelen 85 en 86 van het ontwerp dient in overeenstemming te worden gebracht met hetgeen *sub* 3.3.10 werd opgemerkt omtrent de rechtsgrond voor die artikelen.

Artikel 93

21. In artikel 93 van het ontwerp dienen, zoals door de gemachtigde wordt beaamd, de woorden “dit hoofdstuk” te worden vervangen door de woorden “deze afdeling”.

Artikel 100

22. Aangezien het effectief de bedoeling is om de zogenaamde gezondheidsindex toe te passen, zoals door de gemachtigde wordt bevestigd, moet in artikel 100 van het ontwerp worden verwezen naar artikel 2 van het koninklijk besluit van 24 december 1993 ‘ter uitvoering van de wet van 6 januari 1989 tot vrijwaring van ’s lands concurrentievermogen’, in plaats van naar de wet van 1 maart 1997 ‘houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk worden gekoppeld’.

Artikel 108

23. Volgens de gemachtigde dient in het ontworpen artikel 84 dient niet te worden verwezen naar artikel 12 van het Antidopingdecreet, maar naar artikel 12 “van het decreet”, zijnde het decreet van 13 juli 2007 ‘inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening’, en dient telkens “sportmanifestatie(s)” te worden geschreven in plaats van “sportactiviteit(en)”.

Met het eerste kan worden ingestemd. Het tweede, namelijk het hanteren van de term “sportmanifestatie”, is wel in overeenstemming met artikel 12 van het decreet van 13 juli 2007, zoals vervangen bij artikel 57 van het decreet van 25 mei 2012, maar anderzijds wordt bij de artikelen 50, 2°, en 60 van het laatstgenoemde decreet de term “sportmanifestatie” in het decreet van 13 juli 2007 vervangen door de term “sportactiviteit”. Het decreet van 13 juli 2007 dient op dit punt te worden aangepast (vermoedelijk door het vervangen in artikel 12 van het woord “sportmanifestaties” door het woord “sportactiviteiten”).

Artikelen 115 en 116

24. De gemachtigde verklaarde dat in de artikelen 115 en 116 van het ontwerp een in de toekomst gelegen datum zal worden ingevuld, zoals de woorden “treedt in werking” laten uitschijnen. Het verlenen van retroactiviteit aan het Antidopingdecreet of aan het te nemen besluit zou effectief niet toelaatbaar zijn.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Jan SMETS